

„To pa to!“ je pritrdil gospod Wild. Šli smo v pisarno, kjer leži spominska knjiga za ptujce. Marsikatero ime odličnih oseb se tukaj bere. Tu so imena vladarjev, s kronami in brez kron. In mnogokrat so poslednji mogočnejši od prvih...

V lepem zabojčku pod steklom se vidi dragoceni papir, ki predstavlja v naši vrednosti precejšnjo vsoto 24 milijonov kron. Večji je in lepše risan od svojih ponižnejših tovarišev. Tudi je dobro ohranjen, ker se mu ni treba truditi po svetu, hoditi po semnjih, poslušati prepire med mešetarji in se valjati po potnih žepih. Kakor kralj na prestolu sedi tu v svoji škatljici in se lahko smeje zmečkanim in umazanim proletarcem svojega rodu, ki dobivajo toliko ran v boju za obstanek in se morajo včasih podvreči celo malo okusnim operacijam z limom in različnimi papirčki, da si ohranijo življenje. Da, tako je na svetu! Revež se trudi in trpi, bogatino pa vsi strežejo, se mu hlinijo in ga občudujejo!

Gospod Wild se je ves zamaknil v ta prijazni simbol najvišje zemske sreče. Vedno

bliže mu je prihajal z nosom, da si vtisne neizbrisno v spomin te tako pomenljive poteze.

„Ali se sme ta bankovec tudi otipati?“ je vprašal uradnika. „Bi vsaj smel reči, da sem imel že en milijon funtov v roki!“

„Je prepovedano!“ odgovori uradnik smeje se. „In vam tudi nič ne koristi, predragi gospod Wild, če ga tudi ukradete. Kajti pogledjte: Bankovec je brez številke in brez podpisa! Niti ene žemlje si ne morete kupiti zanj!“

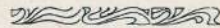
„Potem naj pa le v škatlji ostane“, reče gospod Wild resignirano. Hipoma je izgubil bankovec zanj vsako zanimivost. Koliko je na svetu papirjev, ki so lepši, močnejši in večji!

Poslovala sva se od vljudnega officerja. Kmalu sva stala na ulici.

„Hvala vam lepa, gospod Wild! Zlato ‚Angleške banke‘ in vaša prijaznost mi ostaneta vekomaj v spominu!“

In že naju je ločila vrveča množica. Šla sva vsak na svojo stran.

(DALJE.)

SILVIN SARDENKO:

POD GRENKIM JARMOM.

Je li mogoče, dražestna blondinka?
Na licih se ti še mladost smehlja,
že sladka last si grenkega moža
in že v naročju svojem nosiš sinka?!

Po blaženi prostosti žalostinka
privre ti morda včasih iz srca;
kot da bi izpod zimskega neba
osamljena priplavala snežinka.

A nič ne veš od zime, ne viharja.
Pogledi tvoji so zaverovani
v nedolžno dete, ki je tvoja zarja.

In nič ne vidiš? Glej, ob tvoji strani
tvoj mož z očmi se z drugo po-
govarja —
in misliš, da te ljubi kakor lani...

